

INTRODUCCIÓ

L'actual situació de pandèmia va alterar també el transcurs habitual dels Col·loquis del 2020. *Espai* i *paraula* són consubstancials en els Col·loquis: hi hem cregut des del principi, ara fa vint-i-cinc anys. *Espai* en tant que relació, *paraula* en tant que l'explicita i la propicia. El diàleg ha estat, i és encara, el motiu essencial per reunir-nos, per escoltar-nos, per contrastar-nos. Les paraules, tanmateix, si no prenen *magnitud*, si no es fan *tópos*, perden la seva força essencial i esdevenen o purs caràcters mòbils d'impremta o simple veu.

La magnífica Sala de Plens del Consell Comarcal d'Osona, amb les enigmàtiques pintures que la recobreix, és des de 1995 –i en totes les sessions– la pell de les nostres paraules: allà s'hi encarnen els conceptes; allà, en els traços blaus i vermells –i en llurs giragonses– pren *magnitud* el diàleg.

Però aquest 2020 hem hagut de deixar buits aquells bells traços dels murals i revestir les nostres paraules de bits, petits i transparents; ens hem hagut de replegar en les pantalles i en aquella falsa proximitat que donen les connexions telemàtiques. I tot i que hem procurat que la *magnitud* dels nostres debats no quedés ferida, preferim recuperar al més aviat possible la paraula dita amb vermells i blaus, presencial, expressada amb tota mena de giragonses i en aquella plenitud de la Sala de Plens.

Ens cal agrair una vegada més els esforços de les institucions que organitzen els Col·loquis i les persones que hi participen; i en aquesta ocasió, volem dedicar el present volum als amics, ara ja absents, que al llarg dels vint-i-cinc

anys han estat mestres de les paraules, savis companys dels nostres diàlegs: Bartomeu Forteza (†2000), Heribert Barreira (†2001), Miquel Batllori (†2003), Antoni Truyol (†2003), Francesc Fortuny (†2004), Marcel Galobart (†2010), Manuel Satué (†2011), Ramon Valls (†2011), Manuel Ribas (†2013), Lluís Duch (†2018) i Jordi Galí (†2019).

Ignasi Roviró i Josep Monserrat